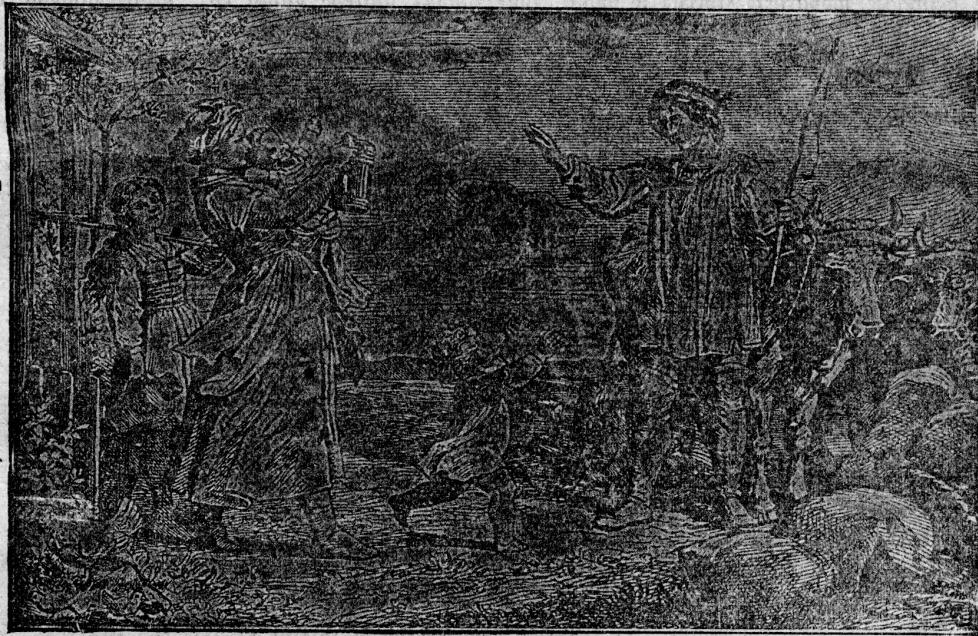

Sy-li spěwał,
Pitnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Prez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłať
Wšědný dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebies mana
Njeh ćí khmana
Žiwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F

↳ Sserbske njedzelske lopjeno. ↵

Wudawa šo kóždu šobotu w Esmlerjez knihiciziscežetni w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschepłatu 40 pj. dostacž

2. njedzela po šwj. Trojizy.

1. Jan. 3, 13—18.

Wo lubosći ma šo potajkim šašo porěczecž po tutym tekseže, a to wo lubosći njes čłowjekami. Šacž šo tajka rěč džehnjšich džeń stanje tak, šo šu wuhladny na wěšty wuspěch? Albo njedyrbiš šo pšchi tutym wjeletrjebanym šlowje lubosć bojecž, šo hłudhimaj wuschomaj předuješ? Čži jeni praja: Tule rěč hižo dolho šnaje= my, to njeje ničžo nowe, a tehodla jenož položeńje pošluchaja. A čzi druhy abo wjele tola šnich tule powěsčž š hanjenjom šlyšcha: Pšhestańče tola, wo lubosći rěczecž, hubjenje došcž je wulzy šlawjena lubosć nětko šwoje pruhowanje wobštala, tak a podobnje nam se wšchěch stron napschecžo klineži. Na čzim pak to ležešche? praschamy šo tych, kotřiz tak wolaja. Ležešche na tym, šo měješche šwět pšchewjele abo na tym, šo měješche pšchemalo lubosće? Šaj, to macže prawje, stara je lubosć, a stare je tež jejne pšchopowjedanje, š čłowštkimi a š jandželskimi jashkami je šo wo njej spěwalo a rěčžalo. Njeje šforo možno, tu nětajki nowy šynk namaćacž. Ale je teho dla šnana na čžašu, šo š žyla wjazy wo lubosći njerěčžimy? Albo njeje wjelebóle wulki čžaš, šo šo wróčžimy š žyle jednorým, wšchitkim šrošmliwym šynkam wo lubosći? Šsnano tym, kotrež japoštol šwj. Jan tu trjeba? Teho dla čžemy tola wo lubosći porěczecž. A japoštol lubosće njeh je nam wo tym š wučerjom:

Njelubujmy se šlowami ani š jashkom, ale se škutkom a woprardže!

Šswj. japoštolej to čžežo na wutrobje leži, tak wšchitko na šwěče wopaf dže. Wón čžuje, šo dyrbjalo žyle hinať a lěpje

bycž, bychu-li wšchitzy tajzy byli, kajžyšch dyrbjeli byčž. Wjazy hacž junkrócž je šo wón praschaf: Čžehodla je runje tak a čžehodla niz hinať, niz lěpje? Čžehodla čžlowjekajo hušto došcž šebi nje= pšchecželšzy napschecžo šteja, Njeby byl wulki čžaš, šo bychu šwěru jedyn pšchi druhim štali, njeby bylo najwjetšche šbože powšchitkownje, bychu-li jedyn š druhim, jedyn ša druheho žiwi byli? Albo njebě w štarych čžašach tež hižo tak, šo je jednota, pšchesjenošcž ludži šylnosć? A pola naš? Štejimy tola džeń wote dnja bóle pod šacžucžom, šo je wulzy nušne: Jedyn ša wšchitkich a wšchitzy ša jeneho! Wóžemy bracž, kajžewš wobstejnoscže čžemy, wšchudžom šo to jene žada: Šentož niz jedyn pšchecžiwjo druhemu, ale jedyn ša druheho. Šohnowane kóžde šlowecžko, kotrež čže powšchitkownemu dorosymjenju šlužicž a jo špěchowacž. Čžujemy wšchitzy: Škaž hušto bohuzel hacž dotal, tak njeńdže dale. Šsłowow je woprardže došcž čžinjnych, škutki čžemy, dyrbiny wohladacž. A byrnjež šadžewki tajkemu dorosymjenju napschecžostejaze šnajemy, wono je nuša, a w nušy nješmédža šo rosdžele do přědka štajecž. Šašofne hidjenje nimale žyłego šwěta dže pšchecžiwjo nam. Tehodla: njelubujmy se šlowami ani š jashkom, ale se škutkom a woprardže! Šěda nam, namaťa-li tajki šly čžaš naš nješpšchihotowaných, roškorjených! A šmějemy tež pšchecžo došcž, šchtož naš džěluje, mamy tola tež woprardže došcž teho, šchtož dyrbjalo naš šjednocžecž.

Šswj. japoštol tu na nušy bratrow špomina. Potajkim hižo w jeho čžašu je tajkich nušow bylo, kotrež maja š džěla w tym šwoju pšchicžinu, šo šu bohaczi a šhudži na šwěče hromadu žiwi. Ale wjele druhich šwontnych a šnutšnych nušow hiščeje je. A šwj. Jan nochze prajicž, šo tute nušy pšchichodnje pšchestanu. Šhudyh macže štajnje njes šobu, běšche Šbóžnik a Šnjez

prajil. Je ho tón pať hnano myšlil, so ja nať jeho ťlowo dženťa wjazh njeplaczi? Abó njeje pťhezo hiťheze tať: Nuťh, wobceze- nosceze ťu ť temu na ťwěcze, so bhychu ho pťchewinnye? Wu- cziinjene pať je: wone tu ťu, a dženťniťhi džen je iťh wjazh dyťli hdy hewať. Ťhtó chze te rany licziť a woťebje hojicź, kotreź je wójna nabika; ťhtó tyhazoru ťakosť ťklowacz, kotraź je ť njei nastala; ťhtó te swjaťi ťaťo swjaťacz, kotreź je wona hrubje ro- torhala; ťhtó hidze a swadze wobaracz, kotruź je wona wu- ťhwala? Komu njeby pťhes wutrobu ťcho ťlowo wojaťa, ťiź na ťapuseenje a wťchu druhu ťakosoź hładajo rjeťnu: Ťajťeje lubosce budze trjeba, so by ho to wťcho ťahojilo abó tola něťať ťnjeťliwje ťejniko? Ťswj. Jan praji: A widzi ťwojeho bratra w nuťh. Njetreba to wťchaf byť swonťna ťhudoba, cźlowjeť bjes twosťta a nadziťe je ť najmjenisťha runje tať wobzaromny ťať ťhudy. Ťswj. Jan dale praji: A ťamťnje ťwoju wutrobu pťched nim, nima ani žaneho lubeho ťloweźka ani žaneho ťnutťkneho ťmilenja ťa njebo: ťať wostanje Woźa lubosť w nim? Ťelko ťhromadneje nuťh, kotraź jo žada: Njelubujmy se ťlowami, ani ť jashťom, ale se ťtuffom a wopravdźe! A ťwj. japosťtoť wo hidženju ťwěťa rěczi: Njedźiwajceze ťo, hdyź ťwěť wať hidzi. Po prawom pať bē a je tola ťpodźiwne. Njedhrybachu ťo teź pō- hanjo, kotrymź tola bē lubosť teź ťnata, lubosť ťtarsťeju, man- dźelťseju, pťcheczelow, na tym ťpodźiwacz: Ťať maja ťo ťťheťe- njo mjes ťobu tať lubo? Njedhrybachu ťo po prawym prafťecz: Ťať dha ťťheťejienio to doťonjeja? Njedhrybachu woťebje pro- ťheź: Dajceze teź nam něťšto wot waťťeje lubosťe abó wuczeze nať, so bhychmy teź my ju měli ťať my? A tola tole hidženje ťtajnje a pťhezo? Njedźiwajceze ťo, ťwj. japosťtoť rjeťnje. Ťže- hla? Wón by mohť tyť ťwojich na lubeho Ťbōźnikowe rěcze dopomnicź, ťiź bē jim prajil, so tať pťťiudze: Wuczomnik njeje pťhes ťwojeho miťťtra, ťu-li mje pťťesťehali, budźa wať teź pťťesťehacz. A wón bēťhe jim teź pťťicziťnu teho mjenowaf: Bysťheze-li wot ťwěťa byli, dha by ťwěť to ťwoje lubo měť, ale doťelź njejeze wot ťwěťa, ale ja ťym wať wot ťwěťa wuťwolil, tehodla hidzi wať ťwěť. A na to žyľe wěcze ťwj. japosťtoť myťli a na doťpoľne pťcheměnjenje, kotreź je ťo ť Woźeť hnadu ť ťťheťejiianami ťtaťo, so ťu woni, ťať w žyľe nowym ťwěcze žiwi, w kotrymź ťo ťamo wot ťo roťemi: Lubujmy bratrow. Njeje to pať runje ť dopoľasom, so ťu ťťheťejienio na prawym puczu? Ťaťo pťťicziťny doťeź: Njelubujmy se ťlowami, ani ť jashťom, ale se ťtuffom a wopravdźe! A my dženťa? Ťsmy jo dawno ťwuczeni, so nimamy žaneho dźaka wocźatowacz, ťmy ťamo to ťwuczeni, so ť wěťtyť ťtronow ť bťotom na nať mjetaju. Ale njeťpōsnajemy ť kōźdym dnjom jaťnisťo, so ťmy my ťťhe- ťejienio se ťwojim dźěťom, prōzowanjom, pťťipowjedanjom na prawym puczu? Ludej dhybi ťo wěra, naboźina ťdźerźecź, to je ťnate ťlowo ť kralowťťeho erta, a wono njeje jenoź kralowťe, ale jara wěrne ťlowo. Wulzy nuťne a waźne je, so je bóľe a bóľe wěrne cziťnimy. Ťehodla pťhezo ťaťo: Njelubujmy se ťlowom ani ť jashťom, ale se ťtuffom a wopravdźe!

A njeje lubosť ťtajnje ťwoje ťraťne dobyťa měťa? Njeje ťtajnje ť temu pnhala, so bhychu ťebi ludźo ťěpje ťroťymili a ťěpje hromadu žiwi byli? Njeby teź po cźłowťťim byťo, by-li hinať byťo. Ťsu tola teź ťkocźata mjes ťobu w lubosťi žiwe, so bhychu ťo ťťťitake w žiwjenja bēdženju a ťraťťe. Ťťto by byťo domjaze žiwjenje bjes lubosťe? Ťdźeź lubosť w domje njebydli, tam njeje ť žyľa žadny dom wjazh, ale jenoź roťpadanti doma, hdyźeź lubosť njeje swjať, ťiź wťťitko a wťťitko hromadu dźerzi, tam ťo wťcho torha, hdyźeź lubosť njeje tón doťry duch, ťiź wťcho doťre pľodźi, tam ťly duch ťnježi a je hela na ťemi. Bychmy ť žyľa teľto brachow a njeđostatkow w domjazym a ťjawnym žiwjenju měli, bhychmy-li lubosťi ť wjazh mozy do-

pomhali? Ťať ť lubosťu ťteji, my wěryaze dźeťci? Njelubujmy se ťlowami ani ť jashťom, ale se ťtuffom a wopravdźe!

A tón druhu ťlowny dhyť, to ťťheťejiianťe w lubosťi: Lubujmy jeho, doťelź je wón nať priedy lubowaf, abó ťať ťwj. Jan w naťťim teľťe nadrobniťťo piťa: Ťa tym ťmy pōťnali tu lubosť, so je wón ťwoje žiwjenje ťa nať wostajil, a my dhy- bimy teź ťwoje žiwjenje ťa bratrow wostajicź. Ťťheťejiianťka lubosť ťapreje ťama ťo, ťtaja ťameho cźlowjeťa do ťluźby druheho. Ťola njeje je preňja woťoba ty, niź ja. Wona cźlo- wjeťa nje wobbładuje po tym, ťťto a ťťto wón je, ale ťťto wón wot njeje by trjebať. Wona ťo ť cźlowjeťeť czeňjenja cziťe, ťamo tam, hdyźeź njeby wjeľe abó žanyť doťryť pocziťkow nama- ťacz mohťa. Wona ťama ťo pťchewinje, by-li teź tón a tamny jej ť njedźaťom myťowaf; wona wťcho ťnjeťe, wťcho wěri, wťťe- ho ťo nadziťe, wťcho pťcheczeťpi. Wot koho pať wona to ma? Niź wot teho, ťiź nať ťpěwacz nawuczi: Ja wěm, so ty ta ťtu- dźeň ťy, ťiź wjeľe hnady ma a ť kotreź ť czerpacź móźemy wťcho doťre bjes kōnza, a wot teho, ťiź taľe widzomna hnady ťtudźeň na ťemi bē? Ťaj, Ťhryťtuť lubowafťe cźlowjeťow, runjeź nje- bēchu jeho hōdni! Niź ť najľěpťťim wón njeľhodźeťe, ale ť ťabru- dźenym a ťhubjenym. A ťamo jako ť najhōrťťim njedźaťom jeho lubosť jemu ťarunachu, proťťeťe wón: Wōťcze, wodať jim! Wón njeľubowafťe se ťlowami ani ť jashťom, ale se ťtuffom a wopravdźe.

A njeby dženťa hiťheze bjes Ťhryťtuťa ťwěť mōrtwy byť? Widziťch dha žanu wopravdźitu lubosť ť bliźťchemu pola tyťch, kotťiź jeho njeťnaja? Ale rěki žiwjenja žōrľa ťo wot njebo a wot tyťch, kotťiź maja jeho ducha. Wotewrjeťmy jenoź woczi! A pťťi tym njeje niťto tať maťo wo lubosťi rěcźať ťať wón! Ťhryťtuť, ale ženje žadny teľto w lubosťi cziťniť a dźeľať ťať wón! Duź ťa nim, ludi ťťheťejienio! Wobbładajmy po nim tola ťtajnje pra- wje ťwěru ťebje ťamtyť, ťwoje ťlowa, ťwoje ťtuffi! A napoťľe- ťu: Ť kajťej měru budze tón Ťnjeť junu nať wťťitťich měricź? Niź tola po teť: Ťchoź ťeze cziťnili jenemu ť mojich najmjenisťich bratrow? Ťpoźeź nam Wōh luby Ťnjeť, so bhychmy potom wob- ťtali! Ť kajťej zensuru, je wťcho jene, hdyź jeno wobbťejimy. Ťehodla hiťheze junťrōcź: Njelubujmy se ťlowami, ani ť jashťom, ale se ťtuffom a wopravdźe! Ťamjeň.

M w B.

W njebjeťach je hiťheze rum!

— Luť. 14. 16—24. —

Ťlōť — W. miť. harfa, czo. 270: — W liľ'jad ťudźeť ťwjeľeľosťe zc.

Wjeťeť ťwoju pťťihotowaf,
na nju wofaf

Ťnjeť je hoťeťi proťťenťch:
Ťōjce, hotowe je wťťitko! —
Ja chzu něťto
woťťhewjeť nať ťhudobnyť.

Dobrocziťny Ťnjeť nať proťy,
doťelź noťy
na wutrobje ťwojeť nať;
ťmilenje je jeho Woźe
naťťe ťbože.
— Ťhwatajmy na jeho ťwať! —

Rum je hiťheze w ťbōźnym rajm
tam, hdyźeź maju

potrebne džeczi našich padnjennyh a invalidow; kładzi a potrebni ludžo do zyla, mjes nimi nětke šašo pschede wšchem šawostajeni padnjennyh móhli tohorunija dostawarjo bycz, bjes toho, šo by tutón dar „křudobny pjenes“ abo „křudobna podpjera“ byla. Komuz šuadž šo tole njeby špodobało, dolelž ma to š měštnami tež czeškoty, tón mohł po druhim puczu tež jenej tajkej „nješapomnicžky“ šwojeho padnjeneho dóncz. Na to prašehenje: „Šcho móhli to cžinicž?“ wotmolwi jedyn duchowny: „My trjebamy ša šwoju zyrkej byrgle; to je hižo dawno snate, a dolelž šu jenož małe byrgle trěbne, je tež mało tyžazow trěbne. Ša prošchu nětk šawostajennyh tych padnjennyh našeje wošady, šo bychu šo prašeheli, hacž nochzedža tutón pjenes, kotryž bychu ša pschewjesenje, row a pomnik naložili, ša byrgle darili abo tola džel tutych pjenes. Wěšo bychu šo mjena tych padnjennyh tak na byrgle napišali, šo by je kóždy cžitacz mohł. Ša mohł šebi myšlicž, šo by někotryžkuli po tmtym puczu tež dobrego trošchta namakał, wěšo niž teho jeneho a wěrneho, kotryž pak tež pschi kaščežu a rowje njenamakaš, ale jenož we wěrje a dowěrje pola Boha. A kaš bychu šo pschi tym cži padnjeni kóždu njedželu rjenje wopominali!“ To by bylo něšcho! Druhdže trjeba zyrkej ša šwoje byrgle jenož někotre registry, kaš trompetu, druhdže je ša woltař něšcho trěbne, ša šwony atd.

Šso wě, šo šo pschi tym njeby šfomdžito, to wopomnjenje padnjennyh psches zřku wošadu, njech je to nětk psches pomnik, šchotny, tasle, křchize abo hewat něšcho pschihódne.

Šo jich pschezo wjazh šawostajennyh tež pola naš tajki pomnik šwojim padnjennyh staja, šhonimy pschezo šašo. Duž budž tež toho dla tu na to šponunjene, š krotkimi šlowami, kotrymž mohli hiščeže mnoho drobnišeho kaš wažnišeho pschistajicž. —

Wójna a měr.

Džen 3. junija. Šako tydženja tu wo wójniškich podeńdženjach rošprawjachmy, njebě drje ta powjesež wo tej noweje wulkej bitwoje hiščeže tu, tuta bě pak šo runje džek tydženja šběhnyla a bě našeje dobyčeřište wójška dowjedla hnydom na přenim dnju hřubošo do nješpšechelškich štejšechow, š měštnami hacž na 18 kilometrow. To pak njebě šo tam stało, hđež bě to tak někotry živilny štratega postajit. — Živilny štratega šo nětke hušto mjenuje tón, kotryž se pschecžiwio bombam a granatam šawěščeneho kucžika tu domach wójnu a wójška, haj šamo Šindenburga wjedže! — Pschede wšchem pak, tutón wulki, hobrski a špěšchny nadběh njebě šo tam štat, hđež bě nješpšechel to wočakał. A hdyž bě šo wón našchim rjekam hewat tež š Božej pomozu poradžil, je šo wón to psches tuto pschekwapjenje cžim bóle; wošebje bě pak wušpěch tuteho pschekwapjenja to jene jara šwoješlage a šmėrowaze, šo je našeje wójško jara mało padnjennyh šhubilo, wošebje přeni džek. Haj, jena kompagnija, kotraž bě mjes přenimi šobu byla, bě, hacž runje daloko šobu do přėdka pschidžde, jenož šchtyrjoch lohšofranjennyh měla.

Rowa wulka bitwa, kotryž nješpšechel a tež tak někotryžkuli tu domach šašo w Šladernej wočakowasche, tam něhdže, hđež běchu našchi po přenim nadběhu pošastali, bje šo š polnozy wot derje snateho Reimsa, a to nowe bitwiščežo došaha wot Reimsa š polnozy hacž š bitwiščežu přenjeje wulkeje bitwy tuteho lėta. Šoissons bu dobyte, w Chateau-Thierry šo wojuje a Reims, wot ranja, polnozy, haj šamo hižo š džėla wot wječzora woblehjene, šchepozh psched našchimi wójškami a š nim franzowški lud, kotryž šwoje šlowne město Paris w šraške widži; pschetož pucž tuteho nadběha pošajuje pschi rėžh Marne, hacž ke kotrejž šu šo našch wójška pschedobyle, do Parisa. Kalicžito je šo w šandženym tydženju wjazh hacž 400 kanonow a 45 000 jatych

a nimoměry wjele wójniškeje naprawy a nadoby, wošebje tež lėtadka W tych pošlednich 10 njedželach, to je wot 21. měřza šem, bu nješpšechelje na wječzornym bitwiščežu psches 75 000 jatych a 2000 kanonow wotewšate. Šawěčeže hobrste dobyče! Duž my tu domach dopomhajamy š tomu, šo by š njeho nam šo wuwito to pošlednje rošřkaze wojowanje a dobywanje, w kotrymž ma š najmjejšcha wójna na kraju šwój kónz. A š temu móžemy my dopomhacž, hdyž je pola naš tu niž jenož šłowo ale tež škutk to stare dobre heřlo: ora et labora! špėwaj a džekaj!

Š bliska a š daloka.

Ša „Ludendorffowy dar“ šo hromadži. Šo tutym šlawnym pomozniku našeho Šindenburga mjenuje šo ta šberka, kotraž šo po zřlym kraju šbera, šo by byla džakny dar wótzneho kraja a luda tym, kiž buchu psches wójnu wobšchodženi. Wošebitaj dnjej stej, kaš to tež wupowěšenki praja, 15. a 16. džek junija. Duž džemy wšchitž šwój dar pschipoložicž a tak něšcho wot wulkeho džaka, kotryž ženje dowotruncž njemóžemy, wotrunacž špřtacž našchemu Ludendorffej a našchim šwėrnym rjekam.

Š Šuffi. Na šwjedžen poboczneho Gustav-Adolffkeho towarštwu ša Budyšchin a wokolnošč šandženu njedželu popoldnju běchu šo na wobėmaj kemschenjomaj wošadni a hoščo š bliska a š daloka šeschli. Šserbske přėdowanje pop. 1/3 hodž. měřese knjes šaracškapleť š Horneho Wuješda, kotryž běšche we šwojim kandidaškim cžaku š wikarom w Štyřškim rošpřochenju w Leobenje, wo Mat. 5, 16: njech šwėcži wasche šwėtko psched ludžimi: 1. Jesuř je naš a našich wėřbratrow š temu wošebje powołał a 2. wón wočakuje wot naš dobre škutki Bohu š cžeseči. Na něniškej Božej škužbje knjes šaracš Domasčka š Budestez šwjedženšku wošadu na šaložtu 1. Šor. 15, 58 pošajowasche na Božu wójnu pschikašnju na tutym Gustav-Adolffškim šwjedženju a napominasche: budžče ewangelsžy 1. we waschej wěrje: wobštajni a njechnuči; 2. we waschej lubošči: pschibjerajče štajnje w škutku teho Šnješa; 3. we waschej křchesečjanskej nadžiji: my ženje podarmo njedžekamy. Na wobėmaj kemschenjomaj zřkwinški chor pod wodženjom knjesa šantora Čžornafa š rjanym špėwami nutru wošadu natwari. Ššwjedženška kollekta wunješe 443 hr. — Š pschifamkřenjom š zřkwinštemu šwjedženjej běšche tež w Božim domje šetušcha hlomna šhromadžina poboczneho Gustav-Adolffkeho towarštwu. W nej šo knjes primariuš Šäbler š Budyšchina jako město-pschedžhda (pschedžhda, knjes tajny zřkwinny radžicel Rosenkranz, běšche šadžėwany) wošadže a zřkwinemu pschedštejicžštwu a wšchškim, kotřiz běchu tutón šwjedžen psches Bože šłowo a krašne špėwy porjenšchili, pošakowa, pišmanjedžer knjes šaracš Rada lėtnu rošprawu a pošadnik, knjes Šafobi, šlicžbowanje poda. Šotrėbnym ewangelsškim wošadam w rošpřochenju, w katholicškich krajach, wošebje tež tajkm, kiž šu psches wójnu, kaš w Rumunškej a Šalizijškej, šchodowate, šo wšcho hromadže 2543 hr. pschisłoli, mjes nimi šwjedženška kollekta, kotraž šo ša potrebne ewangelske wošady w Štyřškej poštaji, po tym šo běšche knjes šaracš Kapleť hiščeže wo šwojim škutkowanju tam a wo wobčeznyh wobštejnosčach w tutej diasporje powjedat. Šnješ primariuš Šäbler na to rošprawješe wo wušach w rošpřochenju, kotřez běšche halke psched krotkim na šwojim pucžowanju w Šornjej Šchlejškej, w Wjšłowizach, šesnał a wošadny knjes šaracš Šandrit šo škóncžnje š krotkimi šlowami pošakowa. Njech na tutym rjanym šwjedženju rošřyte šymjo šeschadža a bohate plody pschimežh, našeje wošadže a wšchškim ewangelsškim wėřbratram š žohnowanju, Bohu temu Šnješej pak š cžeseči. —

Šamolwitny redaktor: šaracš Wyracž w Rošacžizach.

Šsoburedaktor: šaracš Mrošak we Šupoji.

Čžicžecžer a nakladnik M. Ššmoleť w Budyšchinje.